

Les imatges superiors corresponen a l'espectacle multidisciplinar i artístic, *Colors d'Espriu*; a la dreta, la guanyadora del premi Cercamon, Maria Gasol, amb el membre del jurat, Xavier Cortadellas

Maria Gasol i Albert Vicens s'enduen els premis Cercamon i Puigdevall

La festa literària de Cassà recorda els poetes Espriu i Verdaguier

La 36a Festa dels Premis Literaris de Cassà, organitzada per la Colla Excursionista Cassanenca el passat 27 d'abril, va tenir enguany un caràcter de reconeixement a dues figures cabdals de la literatura catalana: Salvador Espriu i Jacint Verdaguier. Els poemes d'aquests dos autors van omplir la primera part de la festa literària, que va tornar a aplegar nombrosos cassanencs al teatre municipal Puig d'Arques.

Salvador Espriu, que recentment s'ha tornat a posar d'actualitat, 17 anys després de la seva mort, amb la reestrena a Barcelona de l'obra *Ronda de mort* a

Sinera, dirigida per Ricard Salvat, es va recordar amb la presentació d'un espectacle ideat per Lluís Marrasé i en el qual hi col·laborà de manera molt especial l'artista cassanenc, Carles Torrent Pagès. L'espectacle es va estrenar fa dos anys amb motiu del 15è aniversari de la mort del poeta i s'havia presentat en diversos escenaris, si bé a Cassà encara no s'havia pogut veure tot i la participació de Carles Torrent Pagès en la seva elaboració.

Torrent Pagès, que havia col·laborat molts anys en l'organització de la festa literària, preparant la decoració dels es-

cenaris i l'escenografia, aquest any ho va fer amb la presentació d'aquesta expressió plàstica multidisciplinar que proposa una nova perspectiva i dimensió de l'imaginari de l'escriptor nat a Santa Coloma de Farners, Salvador Espriu. En l'espectacle actuaren, amb Carles Torrent Pagès en l'acció plàstica, Lluís Marrasé a la direcció i veu, Jordi Ricol a la guitarra i Mariana Giustina a la dansa.

Durant prop d'una hora, als sons de la guitarra i dels poemes i els escrits de Salvador Espriu, el pintor i la balladora van actuar seguint el que els insinuava la música i la veu. El quadre final de Torrent

FESTA DELS PREMIS LITERARIS

Pagès, una espectacular obra de grans dimensions, és diferent cada cop que es representa l'espectacle i s'inclourà en un gran muntatge que està preparant l'artista cassanenc amb totes les teles elaborades. L'originalitat, bon ritme i encert de la representació van ser ratificats pels llargs aplaudiments del públic assistent.

Després de l'actuació dedicada a Salvador Espriu, es va tenir un record per a mn. Cinto Verdaguer en un any especial, en el que es recorden els cent anys de la mort del poeta i del seu enterrament, que va ser una diada de dol a tot Catalunya. Glòria Granell, que altrament és una destacada especialista de l'obra de Joaquim Ruyra, ha estat coordinadora del número especial de Revista de Girona que apareixerà ben aviat i que estarà dedicat a Jacint Verdaguer. Ella va ser l'encarregada de fer la semblança del poeta en una interessant dissertació, que va repassar l'obra i la vida del capellà i poeta català. El doble vessant de clergue i d'home de lletres de mn. Cinto Verdaguer va centrar la intervenció de la conferenciant que, de manera molt planera, i intercalant fragments d'obra de l'autor, va resumir la importància i transcendència de Jacint Verdaguer en el món literari català.

Carles Torrent Pagès, durant l'execució de la seva obra, el resultat final de la qual es pot veure en la imatge de l'esquerra

EL MÓN DE LA MÀGIA EN UN CONTE

Després d'aquestes dues pinzellades poètiques sobre la vida i obra d'Espriu i Verdaguer, seguidament es va passar a atorgar els premis corresponents als diferents certàmens literaris que s'havien convocat enguany en les diverses categories. Van començar pels més petits, els dedicats a contes escrits per infants dels centres d'ensenyament de primària de Cassà de la Selva i Caldes de Malavella, que porten el nom de Manuel Tolosà i Surroca, en record del mestre i historiador cassanenc.

*Pròtesis capilars
bicolors*

BOADA

perruquers
per a homes

Bona Festa Major!

Ctra. Provincial, 142 - 17244 CASSÀ DE LA SELVA - Tel. 972 46 08 09

FESTA DELS PREMIS LITERARIS

Enguany, el tema que havien de treballar els joves autors era la màgia i el seu món i per això la Colla havia contactat anteriorment amb el mag Xevi, que va oferir una sèrie d'actuacions per als nens i nens dels col·legis amb l'objectiu d'estimular la imaginació i la inventiva dels joves autors. Com es pot comprovar amb les obres guanyadores, que reproduïm en aquestes planes, a fe que ho va aconseguir.

Posteriorment es van repartir els guardons dels premis per a adolescents -estudiants d'ESO-, Ocells de Foc. L'alt nivell d'implantació dels guardons per a infants i joves de Cassà queda reflectit en la participació que va superar el miler d'originals en total, en les diverses categories.

15 ANYS DE PREMI CERCAMON

Fidel als objectius de promoure la literatura i l'escriptura, el 1987 la Colla va decidir donar entrada a un nou premi, el Cercamon, destinat a autors menors de 18 anys que s'iniciessin en el món de l'escriptura i que substituïa els tradicionals premis de narració la Colla. El premi Cercamon s'ha anat fent gran ienguany va complir el seu quinzè aniversari amb una reconeguda solvència en el panorama català dels premis literaris. El nivell de qualitat d'aquesta edició va ser força elevat, segons va comentar el membre del jurat, Xavier Cortadellas, tot i que ha disminuït el nombre d'originals presentats. De les 23 obres candidates, el jurat en va considerar tres de destacades, totes les quals reunien mèrits com per ser vencedores, segons va explicar Cortadellas, que va anar comentant els trets més característics de cadascuna. De manera especial va destacar l'obra de Marta Gasol, guanyadora del premi, que és un llibret titulat 4 narracions, de temàtiques diverses i d'un gran valor literari. Els assistents a la festa van poder comprovar les qualitats de l'obra, ja que la Colla va lliurar un exemplar del tercer volum dels premis Cercamon, que inclou el treball vencedor enguany i el que va ser-ne guanyador el 1990.

SEGON PREMI PUIGDEVALL

L'any passat, la Colla Excursionista va estrenar un premi literari que estava dedicat a un tema molt relacionat amb l'entitat organitzadora: el premi de narrativa

De dalt a baix, tres moments de la Festa Literària: el discurs del president de la Colla, Marc Vallès; el ram de flors a Montserrat Gener, vídua de Narcís Puigdevall i una imatge de l'espectacle Colors d'Espriu.

FESTA DELS PREMIS LITERARIS

de muntanya Narcís Puigdevall, dedicat al que fou membre de l'entitat i gran coneixedor del país. La seva vídua, Montserrat Gener, va lliurar el premi al vencedor, Albert Vicens, de Sant Llorenç Savall.

El membre del jurat, el muntanyenc i escriptor Jordi Bosch, va analitzar l'obra guanyadora, destacant-ne els valors literaris i el fet que amb aquest premi se supera el concepte de guia de muntanya o de llibre de viatges ja que ajunta els valors del muntanyisme amb els literaris.

En la recta final de la festa l'alcalde de Cassà, Antoni Baulida, va expressar el seu agraïment a la Colla Excursionista Cassanenca per l'organització de la festa i per l'esforç desenvolupat en la preparació dels actes. El batlle va destacar que l'ajuntament col·labora activament amb la Colla i de manera més clara amb la dotació econòmica del premi Cercamon i amb el conveni que recentment s'ha signat entre la institució i l'entitat.

Finalment, va tancar l'acte el president de la Colla, Marc Vallès, que va remarcar la implantació dels premis a la nostra vila i l'elevat nombre de col·laboradors que fan possible cada any la celebració de la festa literària.

Text: Joan Carles Codola
Fotos: Eloi Madrià i J. C. C.

A dalt, un aspecte general de la festa celebrada al Teatre Puig d'Arques; a sota, la intervenció de Glòria Granell, glossant la figura de Jacint Verdager

Veredictes dels Premis Literaris de Cassà

Reproduïm tot seguit els veredictes i actes dels jurats dels diferents guardons concedits en la 36a nit dels premis Literaris de Cassà, el passat 27 d'abril de 2002.

XXXIII CONCURS INFANTIL MANUEL TOLOSÀ I SURROCA

Categoria Cicle Mitjà:

A Cassà de la Selva, el dia 18 d'Abril de 2002, reunint el Jurat del XXXIII Concurs Infantil "Manuel Tolosà i Surroca", Categoria Cicle Mitjà, convocat per la Colla Excursionista Cassanenca, que està format per: Mariona Olivé, Josep Bofill i Núria Catà, un cop examinats els treballs que enguany han optat al premi, acorda concedir els següents guardons:

1r Premi, Cicle Mitjà al treball: El gran mag Bernat i el seu conill entremaliat d'Estel Cañet i Salvador, de Cassà

Té de premi un sac de dormir i una motxilla.

1r Accèssit, Cicle Mitjà al treball: Les ulleres màgiques de Mar Domingo i Dalmau, de Cassà

Premi: val de 45 euros en material esportiu

2n Accèssit, Cicle Mitjà al treball: La màgia de veritat de Marta Segura i Cebrian, de Caldes.

Premi: val de 45 euros en material esportiu.

Categoria Cicle Superior:

A Cassà de la Selva, el dia 17 d'Abril de 2002, reunint el Jurat del XXXIII Concurs Infantil "Manuel Tolosà i Surroca", categoria Cicle Superior, convocat per la Co-

A la foto superior, els infants que van guanyar els premis de narració Manuel Tolosà; a l'esquerra, les tres millors en la categoria de cicle mitjà.

Pere Llach i Pericay

llach

MOTORS

Us desitja una
Bona Festa Major

taller mecànic
venda
reparació
bicis i motos

Ctra. Major, 82

972 463 600

CASSÀ
DE LA
SELVA

972 463 600

FESTA DELS PREMIS LITERARIS

Illa Excursionista Cassanenca, que està format per: Montserrat Miralles, Alba Abulí i Teresa Dalmases, un cop examinats els treballs que enguany han optat al premi, acorda concedir els següents guardons:

1r Premi, Cicle Superior al treball: El Somni estrany de Pau Xibert Armengol, de Riudellots de la Selva

Té el següent premi: una tenda i una motxilla.

1r Accèssit, Cicle Superior al treball: Els Colors Màgics de Jordi Turró Planes, de Cassà

Premi: val de 45 euros en material esportiu.

2n Accèssit, Cicle Superior al treball: El Llibre d'Herència de Mireia Tarrés Gatiús, de Cassà.

Premi: val de 45 euros en material esportiu.

VI CONCURS DE NARRACIÓ PER A ADOLESCENTS "OCELLS DE FOC"

1r Cicle:

A Cassà de la Selva, el dia 24 d'abril de 2002, reunint el Jurat del VI Concurs Juvenil "Ocells de Foc", 1r Cicle, convocat per la Colla Excursionista Cassanenca, que està format per: Olga Guitart, Olga Morote i Marc Salgas, un cop examinats els treballs que enguany han optat al premi, acorda concedir els següents guardons:

1r Premi, al treball: Els records d'un antic camí de Robert Batllósera Formiga, de Cassà.

Premi: val de 90 euros en material esportiu.

Accèssits ex aequo, als treballs: La màgia de la vida de Laura Boadas i Serrat, de Caldes de Malavella, i El descobriment de Blanca Pujol i Guerrero, de Llagostera.

Premi: val de 45 euros en material esportiu per a cada un d'ells

Els guanyadors dels premis Ocells de foc de primer i segon cicle d'ESO

ÀNGEL DUCH S.L.

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ INDUSTRIAL

C/ Gironès, 14 - Polígon Industrial El Carrilet - Tel.: 972 46 01 38 Fax: 972 46 27 08 email: aduch@girona.com - 17244 Cassà de la Selva

FESTA DELS PREMIS LITERARIS

Cicle superior:

A Cassà de la Selva, el dia 19 d'abril de 2002, reunit el Jurat del VI Concurs Juvenil "Ocells de Foc", 2n Cicle, convocat per la Colla Excursionista Cassanenca, que està format per: Montse Oliveras, Jordi Vila i Lluís Freixas, un cop examinats els treballs que enguany han optat al premi, acorda concedir els següents guardons:

1r Premi, al treball: Fins i tot una cosa tan petita com un aglà té vida de Neus Terradas, de Cassà

Premi: val de 90 euros en material esportiu.

Accèssits ex aequo, als treballs: Un Món diferent de Macarena Pozo, de Cassà i Retrobant la veu a Mèxic de Sandra Ferrer i Bofill, de Cassà

Premi: val de 45 euros en material esportiu per a cada un d'ells

L'alcalde de Cassà, Antoni Baulida, lliura el guardó de guanyadora del premi Cercamon a Marta Gasol; a la imatge inferior, Jordi Bosch, membre del jurat, amb el vencedor del premi Narcís Puigdevall, Albert Vicens.

XV CONCURS DE NARRACIÓ JUVENIL CERCAMON

A Cassà de la Selva, el dia 6 d' abril de 2002, reunit el Jurat del XV concurs "Cercamon" de narració juvenil, convocat per la Colla Excursionista Cassanenca, que està format per Xavier Cortadellas, Anna Llenas, Lluís Muntada, Lidia Penelo i Manel Castaño acorda prendre en consideració els treballs següents: núm. 1, núm. 12, núm. 14, núm. 17, núm. 18, núm. 23.

Efectuat un debat, el jurat considera finalistes el núm. 1, el núm. 12 i el núm. 23

Feta la votació final, el resultat és el següent:

- núm. 12 - 5 vots,
- núm. 23 - 4 vots i
- núm. 1 - 3 vots.

Queda proclamada guanyadora l'obra núm. 12, 4 Narracions, original de Maria Gasol i Boncompte, de Barcelona.

Premi:600 euros, dotat per l'Ajuntament de Cassà

Obtenen accèssit l'obra núm. 23, El tren d'un quart de tres, de Maria Cirera i Delgado, de Manresa. Premi: 150 euros dotat per "La Colla".

i l'obra núm. 1, Esclaus de l'Alba, de Jordi Tena i Galindo, de Barcelona.

Premi: 150 euros dotat per "La Colla".

II PREMI DE NARRATIVA DE MUNTANYA NARCÍS PUIGDEVALL

Cassà de la Selva, el dia 16 d'abril de 2002, reunit el Jurat del II concurs de narrativa de muntanya Narcís Puigdevall,

convocat per la Colla Excursionista Cassanenca, que està format per Miquel Pairoli, Ramon Estiu, Jordi Bosch i Carles Malagrida, acorda prendre en consideració les obres número 1, 3 i 4. Efectuat un debat, el jurat decideix per aclamació proclamar com a guanyadora l'obra número 3 que porta per títol Demà, a trenc d'alba i que és original d'Albert Vicens i Llauredó, natural de Sant Llorenç Savall.

Fragment de l'obra guanyadora amb el XV premi Cercamon

El perfum

"La Magalí calcula les hores dormides comptant amb els vint-i-cinc minuts que cada matí tanca els ulls al metro. Puja a la primera parada de la línia, així que sempre pot seure. Es posa còmoda, en la mateixa direcció que el metro -si no, es mareja-, i repenja el cap al vidre. Dic que tanca els ulls, perquè no dorm, és simplement una excusa per no haver de cedir el seient a la gent gran. Si no els veu no se sent amb l'obligació, i de pas no té remordiments.

Aquell dia, però, les parpelles es negaven a caure. Es va dedicar a mirar els altres passatgers, i més tard anotaria en una llibreta ronyosa les impressions que en treia,

Marta Gasol, autora de l'obra guanyadora, comentant el seu treball

com feia sempre. (O això és el que ella deia quan anava per la vida de guionista, perquè a la llibreta només hi havia alguna antiga llista de la compra amb poques vitamines i moltes calories.)

Era el primer cap d'any que no sortia amb el seu grup de sempre, és a dir les seves dues amigues del col·legi, les de sempre, les úniques. Una companya de la feina li va suggerir d'unir-se amb ella per anar a la festa d'un amic d'un amic d'un amic, allò típic. Ella va acceptar, tot i que mai havia estat gaire sociable, i se li donava especialment

malament entaular conversa amb desconeguts. Quan la cosa s'estancava i calia fer-la arrencar de nou, li entrava un atac de pànic, i se sentia tan ridícula, la pobra, que fugia sense atendre a cap tipus de diplomàcia.

La Magalí es va fixar en una dona que segurament s'havia pintat els llavis sense mirar-se al mirall, o mirant-se al mirall amb llaganyes als ulls, o mirant-se al mirall sense llaganyes però amb el pols tremolós. El fet és que aquell fúcsia horrible sortia per fora del perfil del llavi matusserament. Al seu costat hi havia un home calb, d'aquells que es deixen créixer el cabell d'una banda i després passen aquells quatre pèls per damunt de la calba fins l'altra banda, i així tapen una mica el buit.

En algun moment va caure en unes boletes que li començaven a sortir al jersei de llana, i va començar a arrencar-les allà al mig, compulsivament, una darrera l'altra. No les podia sofrir, mira, una mania que tenia. Quan va haver acabat d'esquilar el jersei, va entrar al vagó un home d'uns trenta-i-pocs anys.

Aquell pis l'havien abarrocat de motius nadalencs, que ella considerava del tot ridículs. Semblava una d'aquelles cases americanes de classe mitjana que surten als telefilms, tot tan fals, tant de cotó.

Li van presentar l'amfitrió, l'artífex de tot aquell muntatge artificial i ensucrat, i en fer-li els dos petons de protocol, va sentir com si un imant la volgués estirar cap al seu coll. Era aquella olor diabòlica...

Després d'aquest moment crític se li va disparar el cor de tal manera que per un moment va tenir por que li estripés el vestit i sortís fora. Es va tapar el tors amb la bossa, com si algú li hagués d'endevinar el ritme cardíac.

Aquell home portava el mateix perfum que l'amfitrió d'aquella festa de cap d'any a la qual la Magalí havia anat quatre anys enrera. Anava vestit de blau marí, i semblava que li molestés la proximitat de la gent.

Blanca, l'anunci d'ADV amb aquesta foto

La Magalí va quedar bloquejada amb aquella olor, una olor que la transportava a aquella maleïda festa i a la sensualitat que li havia despertat l'amfitrió, de qui encara no és capaç de recordar el nom. Potser Ricard, o Eduard, o Guillem... no ho sap. Això sí, el nom d'un rei saxó.

Va tenir pensaments obscens, quelcom que havia mantingut adormit força temps. Aquell perfum esplèndid l'havia embriagada del tot. Però va decidir que no estava prou èbria, i es va tancar a la cuina amb una ampolla de licor de préssec, tot i que aquella olor la remetia directament a una tassa de vater on s'havia passat dues hores l'últim cop que n'havia begut.

La Magalí es va aixecar i dissimuladament es va plantar al costat de l'home del perfum, l'home de blau. Va tancar delicadament els ulls, era com estar en trànsit, allò... Al cap d'un parell de parades, però, l'home es va acostar a la porta per baixar. En aquell moment la Magalí va sentir com s'enfonsava en neu verge, i en qüestió de segons va començar a caure avall, cada vegada més avall. Quan era al fons de tot, va mirar amb impotència com l'home baixava, i just quan s'anaven a tancar les portes, va fer un bot i es va sorprendre a l'andana.

A la cuina va anar omplint vaset rere vaset fins que ja no sabia si hi havia una nevera, dues o tres. Tenia la sensació que un pedaç de perfum se li havia quedat incrustat al nas, i anava inspirant com posseïda, posseïda per un conill, a jutjar per com movia els narius amunt i avall sense parar. Li venien al cap un munt d'imatges fragmentades, com de vídeo-clip, la cultura de la qual s'havia alimentat. Escenes d'amor, de passió, de suor, de suavitat, de vellut, de seda, imatges daurades, blanques, roges, difuminades, a càmera lenta.

Veia passar les coses des de fora, alienes a ella, com si estigués asseguda a la butaca d'un cinema, i tot plegat anava adquirint una lentitud dolça...

Un cop a l'andana la Magalí va tardar uns segons a reaccionar, com un extraterrestre que hagués caigut de sobte allà al mig com un sac pesat.

En prendre consciència d'ella mateixa, del seu entorn i de la seva circumstància particular, es va deixar endur pels peus. Aquelles sabates espantoses que li anaven un número més petites i que sempre li feien ferides van començar a caminar al ritme que marcaven les sabates de l'home del perfum.

Feia una bona estona que no veia la seva amiga. Va mirar el rellotge i va veure que ja era la una, i que ella no havia menjat pas el raim. Li va fer gràcia i tot. Va esclatar a riure deixant anar un alè que hagués tombat

qualsevol. Per un moment tot li era igual.

La riulla es va frenar de cop i volta quan va adonar-se que ningú li havia felicitat el cap d'any, i que ni una sola persona de les que havien estat sopant amb ella l'havien trobada a faltar. Ni tan sols la seva amiga de la feina.

Es va sentir petita com aquells cacuets sobrers que tenia davant compartint plat amb burilles de cigarreta.

L'home del perfum i els peus de la Magalí van travessar aquell transbord tan llarg, que semblava el passadís de la mort d'una pel·lícula futurista de pa sucats amb oli, i van agafar una altra línia. La Magalí no perdia de vista el seu home i anava inspirant el rastre del seu perfum com un gosset en zel. Un gosset massoquista, tot val a dir-ho, tenint en compte que els records que li suscitava aquella olor eren terribles.

Va decidir que era el moment de sortir de la cuina. Desinhibida com estava a causa del licor de préssec, era una predatora en potència decidida a atacar l'amfitrió. Se sentia poderosa, bionica, pantera, Afrodita, Cleopatra, Matahari.

La Magalí ja no hi veia, no hi sentia, s'havia oblidat del tacte fred i desagradable de la barra on tenia agafada la mà, i feia estona que havia deixat de llepar el caramel que tenia allotjat a la boca. Només sentia aquella olor, que li tapava el pit.

Van baixar del metro.

De seguida el va veure, escarxofat en un sofà amb confeti al cabell, i una beguda a les mans. Es va anar acostant cap allà fent esses enmig d'aquella munió de gent, que la mirava per damunt de l'espatlla, burleta, i feia comentaris al seu pas. A mig

camí va vessar el contingut de la seva copa.

En arribar al sofà, va deixar-se anar com un pes mort al costat d'ell, que li va clavar una ullada ràpida plena d'angúnia, que ella no va captar.

Després del microclima del metro, el fred que feia al carrer la va enganxar per sorpresa. Però ni el fred, ni l'aire, ni el contacte amb el món exterior van aconseguir trencar la hipnosi, i la Magalí no abandonava la seva persecució.

A partir d'aquell moment tot va succeir molt ràpid. Ella abraçant-se damunt el coll de l'amfitrió, l'amfitrió traient-se-la de sobre amb certa brusquedat, els crits i les empentes de la nòvia d'ell, que feia cara de chiuaua, la mirada avergonyida de la seva amiga, les mirades de fàstic de tota la resta de convidats, l'abric perdut, la tornada a casa, la vomitada, la ressaca i el sentiment de voler fondre's del dia següent, de la setmana següent, del mes següent.

Després de caminar una bona estona, l'home del perfum va entrar en un bar, i a la Magalí se li va posar el semàfor vermell. Mentre esperava allà plantada, sense deixar de seguir-lo amb la mirada, va veure com es trobava a la barra amb una rossa que -des del semàfor estant- feia molt de goig. Es van fer un petó als llavis. Hi va haver un segon de dubte "ha estat als llavis o m'ho ha semblat a mi?" Però era evident, Magalí. Sempre t'has vanat de tenir una vista de linx, i és cert.

Va decidir que era moment de girar cua, i en aquell instant un cotxe que passava va esquitxar-la tota amb l'aigua d'una bassa, i la va deixar ben xopa. Quina llàstima, aquella brusa era la que volia posar-se aquell cap d'any..."

CAIXA CATALUNYA

Marina, 44
Telèfon 972 46 34 27
17244 CASSÀ DE LA SELVA

EL GRAN MAG BERNAT I EL SEU CONILL ENTREMALIAT

El gran mag Bernat era un home molt tibet. Vivia en una casa el vell mig de la ciutat. Li feien companyia un gat, un gos i un conill entremaliat. El conill, que es deia Tam, era el company d'escenari en els espectacles de màgia que feia el mag Bernat. Vet aquí que un dia el conill cansat de fer sempre el mateix, mireu quina en va fer. L'espectacle consistia que en Tam sortia de dins el barret del mag, quant aquest li donava un copet de vereta màgica. Però resulta que el barret d'en Bernat tenia un compartiment secret que era on s'amagava el conill, i el mag ensenyava el barret al públic, el conill es va entossudir a fer el mateix; però amb el barret que duia posat el cap la senyora que estava asseguda a primera fila de l'espectacle, però esclar aquell barret no tenia compartiment secret i això feia que a en Tam li resultés impossible d'amagar-s'hi. La senyora no va notar quan en Tam se li enfilava per sobre l'esquena perquè en Tam era un conill molt petit i àgil. Però ai nois! quan va començar a buscar el compartiment secret, en Bernat ja no sabia què fer del nerviós que estava, i en Tam i la senyora ho estaven més que ell al final van acabar la senyora amb el monyo desfet i el mag Bernat amb el seu conill sota el braç perquè el marit de la senyora volia donar-li un cop de bastó.

Estel Cañet i Salvador
Narració guanyadora del premi
Manuel Tolosà i Surroca, cicle mitjà

EL SOMNI ESTRANY

Hi havia una vegada un nen que es deia Brancolí i vivia a la ciutat. Li agradava compartir-ho tot i divertir-se amb els companys. Cada dia anava a un col·legi que estava molt a prop de casa seva i que es deia Sant Julià. Quan es feia de nit anava a fer un petó als seus pares i se'n anava a dormir.

L'endemà, quan va anar al col·legi, van fer religió a primera hora. Llavors va ser quan la senyoreta els va explicar que la pau, la solidaritat, etc... era una il·lusió que tot el món volia, però per culpa de quatre brètols, sempre hi havia guerra. Això li va entrar al cor i allà es va quedar. En Brancolí pensava eliminar tots els brètols que volien guerra, però després ell també faria guerra...

Un dia a la nit va anar a fer un petó als seus pares i se'n va anar a dormir, però a mitja nit va tenir un somni. Era el següent:

Va somniar que ell anava caminant pel desert, i en un turó de sorra; que ell va desenterrar, va trobar una sorpresa, una llàntia.

La va fregar desesperadament per si sortia un geni, i, per un cop a la vida, ho va encertar. De la llàntia sortí un geni i li va dir:

- Et concedeixo tres desitjos.

En Brancolí, sorprès, va dir:

- D'acord, el primer és; vull que hi hagi pau a tot el món, el segon és; que tothom tingui salut i el tercer és; que tothom sigui feliç.

El geni respongué:

- Els teus desitjos s'han fet realitat.

Llavors va tornar ràpidament a la ciutat, amb un helicòpter, per saber si era veritat. Efectivament era veritat, però després va sentir alguna cosa més:

- Brancolí, al col·legi!

En Brancolí es va despertar de cop i es va desanimar de tot el que havia somniat.

Es va posar les espadenyes, va esmorzar, es va rentar les dents etc... Quan va acabar es va vestir amb la jaqueta i es va posar la motxilla. Va sortir per la porta i quan estava a mig camí, va trobar alguna cosa, alguna cosa que ja havia vist, era, era, era una llàntia! La va fregar, va sortir un fum blau i després, un geni.

Fi

Pau Xiberta i Armengol
Narració guanyadora del premi Manuel Tolosà i Surroca, cicle superior

ELS RECORDS D'UN ANTIC CAMÍ

Quan miro les estrelles penso que sóc una misèria en la immensitat de l'espai, el que per a nosaltres és un granet de pols. I miro. I estic trist. Moltes coses passen pel meu cap; però no les sé explicar, per por o temor als altres que m'envolten. Ells no ho entendrien. És molt complicat explicar-ho, però les estrelles són boniques. És una sensació bonica pensar que hi ha altres móns diferents al nostre, és bonic somiar. Molta gent somia tonteries o coses sense veritable importància, però jo pensava en les estrelles que veia. I estava estirat allà mirant estrelles. Em vaig aixecar i vaig dirigir-me cap a casa meva. Era nit, i tot era silenci. El soroll de les meves passes es perdien en ones sonores que ningú no sentia. Però de sobte em vaig parar quan estava a l'alçada d'un camp de gira-sols. Ara dormien. Em vaig apropar em vaig girar enrere quan sense previ avís el gira-sol s'obrí. El vaig mirar altre vegada i vaig notar una música que invaia la meva orella. Vaig escoltar i entremig de la música, algú em cridava amb una veu molt afable. Vaig tancar els ulls, i vaig recor-

dar, com jugava amb la meva germana petita, la Sara i com la meva altra germana, la Cristina, em mirava. De cop i volta vaig començar a plorar. Però no vaig tardar deu segons quan vaig obrir els ulls. Tots els gira-sols estaven oberts en negra nit mirant-me. Em vaig aixecar i lentament vaig aixecar la mà dreta i els vaig fer «hola» amb la mà. Ells no es van moure i em miraren fixament. Llavors em vaig asseure de genolls i els vaig explicar els meus problemes i les meves coses. I al final un gira-sol es va incorporar i va arrencar les seves arrels d'allà on estava i em va abraçar. Jo també el vaig abraçar i llavors molts gira-sols em van abraçar i jo també. Vaig entrar al camp i em vaig asseure en una roca que hi havia. I em vaig posar a pensar. Tots els gira-sols miraren la roca i jo mirava el cel.

Robert Batlloera i Formiga
Narració guanyadora del concurs per adolescents
Ocells de Foc, primer cicle

FINS I TOT UNA COSA TAN PETITA COM UNA AGLÀ TÉ VIDA

Un petit raig de sol es va esquitllar, espo-ruguit, per sota la persiana. Feia alguns dies que no parava de ploure. Aquest raig escar-dalenc de llum fou un clar senyal que el mal temps havia amainat. Ara, uns suaus i blancs nuvolets amagaven el sol, que treia de tant en tant el nas, tot encuro-sit, i somreia. Avui començava un dia com qualsevol altre, o si més no, això és el que jo em pensava.

Aquell dia em va costar molt de llevar-me. La son se m'havia

esmunyit pel forat de l'orella i es resistia a sortir. Jo intentava amb cura obrir els ulls, conscient que no em podia pas passar tot el matí embolicada en els llençols remugant, concentrada en un d'aquells somnis rebuscats sense sentit. El matí em brindava un seguit d'opcions a seguir. En un principi hagués preferit quedar-me a casa, enclotada en aquell sofà comodíssim, asseguda enmig d'aquells coixins de colors que un dia que l'avorriment em premia, em vaig dedicar a omplir de llana, gruixudeta i fosca, acompanyada d'alguna fulleta que s'escorria per allà enmig i es feia invisible a la mirada. Després d'un últim esforç, vaig decidir que aniria a fer un tomb per celebrar la fi de les pluges, que durant els darrers dies tant havien retallat la llista d'opcions. Abans, però, vaig agafar dues llesques de pa amb un tros de pernil dolç que treia la llengua per tots els costats. Vaig veure'm un got de llet i vaig sortir a fora.

Al jardí, un cargol traginava trafegosament la seva carcassa, i deixava un fil platejat que lluia amb el sol a cada tram. Les fulles del pomer estaven plenes de llàgrimes, que anaven baixant a poc a poc fins arribar a terra, on s'esmunyien entre les fulles mortes. L'ambient era fresc, un parell de pardals ben plomats treien el cap per una esquerdada de la paret. Les passes em van guiar cap a un petit caminet de sorra que vorejava un rierol que abans havia estat sec. Quasi ningú no s'havia llevat encara. Pels carrers corria un silenci invisible, només corromput pels batecs d'ales d'algun ocell, alguna gota tímida que queia en un bassal, o les passes ràpides d'una senyora tot espolsant el paraigües. A la vegada que m'allunyava, les cases i les xemeneies de les fàbriques, ara aturades, s'anaven encongint davant la meua vista. Una petita vinya em va cridar l'atenció. De cap a cap la creuava un camí ple d'herbes altes, mig descuidat. Aquest passatge estava escortat per mitja dotzena d'alzines, separades per una desena de metres l'una de l'altra. El camp no era pla, era lleugerament inclinat. Vaig passar per allí, tot observant encuriosida les alzines.

La primera de la fila era xica, però unes fulles verdes i lluentos mostraven amb felicitat el seu esforç per viure. L'altra, era més voluminosa. Sota la seva copa de fulles, unes quantes glans allargades refinadament suspeses reien lleugerament.

L'alzina contigua a aquesta tenia dos troncs robustos i forts que s'unien just a tocar el sol. Devien haver estat dos individus

El teatre Puig d'Arques durant l'acte de proclamació dels premis de Cassà

que, havien anat creixent i s'havien ajuntat. Curiosament, en el lloc on correspondria la següent, només s'hi distingien un grapat de fulles llargues i primes, mig mortes. La penúltima, minvada, però amb un ramell d'ulls verds, semblava que m'observés atentament. Una esgarri-fança em correu tot el cos. La sensació que m'observaven es feia en mi cada cop més evident. El sump-tuós arbre que encapçalava la corrua era superb. Imponent i or-

gullós s'alçava davant meu. Em plantava cara i m'amenaçava amb la seva magnificència. No podia ser. Devia ser la son que...

Vaig seure sota d'aquella alzina. Un sentiment de dubte i de desconfiança em navegava pel cap. De sobte, una aglà baixa i em colpejà. Em va treure dels meus pensaments nuats i embolicats de cop. Ara no feia vent, però les alzines es movien. Primer una, després l'altra. Com si es mofessin de mi. La meua atenció es fixà en les dues que estaven unides. Amb molta indiscreció una es torçà cap a un costat i de sobte, com si fos una molla, tornà al seu lloc i esquitxà l'altra amb les gotes de pluja. La del costat, es va agitar furiosament. Tots els arbres, com si se n'escarnissin, amb cara de burla, van començar a balancejar-se. Semblava que ignoraven la meua presència. De tant en tant, saltava alguna aglà que rebotia en un matoll. Distreta, observant les malifetes d'aquells dimoniets no em vaig adonar que l'arbre que em custodiava del sol s'havia fixat en mi. Una branca prima i llarga havia anat baixant i s'havia entortolligat silenciosament en els meus cabells. Espantada pel fregament em vaig girar de cop. La goma m'havia desaparegut. Vaig pensar, tranquil·litzada que m'havia refregat al tronc i la goma havia caigut rere un matoll. Durant una estoneta, cap arbre no es mogué, cap aglà no saltà propulsada. Res més que no fos el silenci m'acompanyava. Aquell dia suau on el sol lluia em feu endormiscar. Una sensació de viscositat em recorregué la mà. Un petit cargol havia iniciat l'aventura per un nou terreny desconegut: la meua mà. Ara el sol estava tapat per un núvol gris i fosc. Així, doncs, vaig decidir fer mitja volta i tornar cap a casa abans que començés a ploure. En un darrer instant, presa d'una sensació de dubte, em vaig girar per mirar les alzines per última vegada.

Res. Tot quietud. Ni una fulla tremolosa, ni un lleu balanceig. Quan vaig arribar a casa, en treure'm la jaqueta caigué de dins la butxaca una aglà menuda i riallera, que lliscà pel terra fins amagar-se sota d'un armari.

Al cap d'una setmana vaig anar altre cop a la vinyeda, a recapacitar i descansar. Des de lluny, vaig veure un punt vermell a la branca més alta de l'última alzina. Era una goma de cabells.

Neus Terradas

Narració guanyadora del concurs per adolescents
Ocells de Foc, segon cicle

Fragment de l'obra guanyadora del II premi Narcís Puigdevall

La nit

"L'Eugeni era imprevisible. Mai no podies endevinar quines idees creuaven la seva ment. Això sí, quan anaves a fer muntanya amb ell, ja hi podies pujar de peus que la sorpresa era garantida! És per això que, a en Xavi i a mi, no ens va sorprendre gens ni mica que, quan es presentà al punt de trobada, ens proposés canviar tota la planificació que teníem pensada.

Eren quarts d'una del migdia i havíem quedat a l'estació de ferrocarril de Terrassa. La nostra intenció era d'anar a fer una curta grimpada per alguna de les vies del proper massís de Sant Llorenç del Munt. Però... és clar: a l'Eugeni allò li semblava poca cosa. Així que, en veure'l arribar caminant amb l'enorme motxilla a l'esquena carregada de ferralla i cordes i el seu somriure de picardia d'orella a orella, ja vaig pensar que alguna en duia de cap.

—Anem a Montserrat!! —s'apressà a exclamar il·lusionat—. He pensat que podríem anar a fer l'Anglada-Guillamon al Cavall Bernat!!... Fa tant de temps que friso per anar-hi!!

En Xavi i jo replicàrem amb una allau d'objeccions: que si no portàvem prou material, que si era massa tard i se'ns faria fosc, que si la via era poc assegurada... Tot fou endebades. I és que quan a l'Eugeni se li entaforava una idea entre cella i cella ja podies dir qualsevol cosa que, per a ell, era com oir missa. No hi havia manera humana de fer-lo baixar del «burro»!! Si afegim, per altra banda, que posseïa un elevat grau de convicció i que, en parlar, mostrava tal resolució que acabava per fer-te dubtar de les teves pròpies paraules, entendreu perquè sempre acabava sortint-se amb la seva. I això fou, precisament, el que passà aquell dia: en pocs minuts, les rèpliques d'en Xavi i meves varen anar perdent força fins a capbussar-se en un silenci que, més que de complicitat, era de resignació.

Carregant les motxilles al maleter de l'atrotinat Simca-1000 d'en Xavi, enfilàrem la carretera cap a Monistrol de Montserrat i, des d'allí, fins al peu dels altius espaldats de la paret de l'Aeri, on deixàrem el vehicle. Delerosos, prenguérem el camí cap al Cavall Bernat amb aquells enormes embalums a l'esquena que ens obligaven a avançar inclinats sota el pes de cordes i mosquetons.

L'Eugeni, és clar, caminava al davant.

O, més ben dit, saltava. Perquè, en observar-lo, hom tenia la sensació que els seus peus ballaven al ritme d'una dansa desenfrenada aterrant, ara ací, ara allí, damunt les pedres del costarut camí. Aquell era el seu caminar habitual quan la dèria li posava ales a les cames.

Cap a quarts de tres assolíem la base de la famosa agulla i tinguérem ocasió de contemplar el reguitzell d'assegurances rovellades que solcava la paret vertical de roca carbassa. La històrica Anglada-Guillamon del Cavall Bernat s'enfilava davant nostre desafiant i alhora seductora.

L'ombra del dubte passà pel meu cap com un ocellot de mal averany. No estaríem fent una bajanada a aquelles hores de la tarda? Èrem al mes de novembre i el dia s'havia escurçat escandalosament. Cap allà les sis ja seria negra nit!! No vaig tenir massa temps per a capficar-me car, en girar l'esguard vers l'Eugeni, em vaig ensopegar amb la seva mirada: els ulls li guspirejaven. Ja s'havia col·locat l'arnès i començava a calçar-se els peus de gat. Vaig comprendre que qualsevol objecció que, per part meua, hagués posat en dubte la conveniència d'aquella ascensió hauria estat del tot inútil i, fins i tot, desafortada. Així que vaig callar i, buidant sorollosament el contingut de la motxilla damunt la roca, vaig començar a posar-me l'equip. En Xavi feia exactament el mateix, reflexiu i en silenci, mentre, de tant en tant, llençava furtives mirades a la verticalitat que s'alçava davant nostre.

Només el dringar de la ferralla esquerdava aquell silenci que tots tres, en complicitat, respectàvem. Aquells qui escaleu, o ho heu fet en alguna ocasió, de ben segur us haureu adonat de la mística pròpia dels moments previs a l'ascensió. L'aire sembla espessir-se i el clinc-clinc que els mosquetons musiquen en xocar estripa, gairebé amb violència, aquella atmosfera densa, pròpia de l'anhel però també de la por, que satura tots els racons del nostre cos. És la música que assenyala l'inici de la cursa. L'inici de l'esforç per aconseguir enfilarse, penosament, paret amunt tot recolzant-se damunt les menudes protuberàncies que sobresurten de la llisor de la muralla.

I l'escalada començà. L'Eugeni al davant, avançant lentament; però sense aturar-se massa estona en cap pas compro-

mès. Assegurant-se en els vells burins mig menjats per l'òxid que esquitxaven la ruta. La via resultà ser més assequible del que, en un principi, havíem pensat. Segueix un sistema de fissures que, des de la base de l'agulla, s'enfila fins a pocs metres sota el cim. Les assegurances, per bé que maltractades pel temps, eren abundants i no fou necessari, en cap moment, clavar un pitó per tal de millorar la seguretat de la progressió.

Les tirades es succeïren i, cap allà quarts de sis del vespre, ja ens havíem convençut que reeixiríem amb èxit en l'escalada: érem a la darrera reunió, en una menuda balma excavada al bell mig de la paret i a tan sols una quarantena de metres del cim.

Aleshores, però, l'Eugeni errà la ruta. Víctima de l'emoció, encará el darrer llarg de corda massa directament. Trobà una assegurança... dues... i llavors... res més!! Sens dubte, l'Anglada-Guillamon no pujava per allí!!

Durant mitja hora llarga, l'Eugeni mal·dà per tal de descobrir el traçat correcte de la via. Però no trobà cap senyal que li mostrés el bon camí. El sol ja s'havia post i les darreres clarors del dia fugien a cuïta-corrents davant l'empenta imparable de les ombres que ja senyorejaven al fons de la vall.

Amb penes i treballs, l'Eugeni aconseguí retrocedir fins a reincorporar-se a la reunió. Esbufegant i fet un manyoc de nervis, s'aclofà al fons de la petita cavitat, que amb prou feines podia encabir-nos a tots tres, i exclamà empipat:

—Punyeta!! I ara què farem?

Pregunta que, ben mirat, era totalment inútil car ni en Xavi ni jo en coneixíem la resposta.

Ja era negra nit. Al fons de la vall, les cases de Monistrol espurnejaven en un esclat de càlides llumetes que evocaven l'escalfor i comoditat de la llarg. No dúiem frontal i l'aigua se'ns havia acabat. No podíem fer res. Només esperar que el sol tragués el cap per damunt les pelades restes de les agulles montserratines. Però per això encara faltaven moltes hores!!

Albert Vicens i Llauroadó

Primer capítol de l'obra "Demà a trenc d'alba"